

leverandør af informationssamfundstjenester ikke må pålægges krav om forudgående godkendelse eller andre tilsvarende krav. Det fremgår endvidere af stk. 2, at forbudet ikke berører de generelle ordninger, der eksisterer, og som ikke særskilt eller udelukkende vedrører informationssamfundstjenester.

Forbudet i stk. 1 mod forudgående godkendelse omfatter alene obligatoriske autorisationsordninger m.v. og ikke frivillige godkendelsesordninger som f.eks. signaturcertifikationsordninger, der ifølge direktiv 99/93/EF om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer er mulighed for at indføre i relation til udstedelse af elektroniske signaturer. Tjenester, der er omfattet af direktiv 97/13/EF om ensartede principper for generelle tilladelser og individuelle tilladelser for teletjenester, er heller ikke omfattet af forbudet i stk. 1.

I henhold til stk. 2 berører forbudet i stk. 1 ikke de generelle ordninger, der eksisterer. Dette betyder, at krav som en tjenesteyder skal opfylde, førend tjenesteyderen eksempelvis kan få en autorisation til at udøve et vist erhverv, kan opretholdes. De krav, som en person skal opfylde for at blive autoriseret som statsautoriseret revisor, berøres derfor ikke af direktivet. Derimod betyder forbudet i stk. 1, at en myndighed ikke vil kunne kræve, at en statsautoriseret revisor eller en advokat skal have en forudgående godkendelse alene med henblik på at kunne udbyde sin rådgivning eller tjenester online. Tilsvarende gælder enhver anden erhvervsaktivitet.

Der er ikke i forbindelse med lovforslagets udarbejdelse påvist obligatoriske autorisationsordninger, der strider mod forbudet i artikel 4. Artiklen giver derfor ikke anledning til lovændringer.

5. Generel oplysningspligt

For at styrke retssikkerheden og tilliden til informationssamfundstjenesterne stiller artikel 5 i direktivet en række minimumskrav til tjenesteydernes oplysningspligt. Der stilles krav om oplysning af navn, adresse, registreringsnummer m.v. til identifikation af tjenesteyderen. Desuden stilles der krav til prisoplysninger, hvis sådanne anvendes.

Den gældende lovgivning indeholder på en række områder krav om, at en part skal give bestemte oplysninger i forbindelse med indgåelse af aftaler. Direktivets minimumsbestemmelser supplerer derfor oplysningskravene i den gældende lovgivning, som også har betydning for informationssamfundstjenester.

Forbrugeraftaleloven indeholder således bestemmelser, hvorefter den erhvervsdrivende pålægges en omfattende oplysningspligt, som led i indgåelsen af fjern-

salgsaftaler med forbrugere. Den erhvervsdrivende skal bl.a. give oplysninger om navn og adresse, varens eller tjenesteydelsens pris, karakter og væsentligste egenskaber, vilkår for betaling og levering og en eventuel fortrydelsesret.

Kreditaftaleloven indeholder endvidere bestemmelser, som pålægger en erhvervsdrivende ved indgåelse af kreditaftaler i forbrugerforhold at give bestemte oplysninger bl.a. om lånebeløb, udbetaling og kreditomkostninger.

For så vidt angår prisoplysninger for informationssamfundstjenester er disse i et vist omfang reguleret af prismærkningsloven samt diverse bekendtgørelser, når der er tale om annoncering over for forbrugere.

Lovforslagets § 7 indeholder i overensstemmelse med direktivet en generel oplysningspligt for tjenesteydere i informationssamfundet. Det drejer sig bl.a. om tjenesteyderens navn, fysiske adresse, e-post adresse, registreringsnumre og tilhørsforhold til godkendelsesordninger. Forslagets § 8 fastlægger endvidere i overensstemmelse med direktivet, at når der angives priser for informationssamfundstjenester, skal priserne angives præcist og tydeligt samt oplyse, om de er inkluderet f.eks. moms og leveringsomkostninger.

6. Kommerciel kommunikation

Artikel 6 opstiller nogle supplerende minimumsbetingelser for at sikre gennemsigtighed generelt i relation til kommerciel kommunikation, og specifikt i forhold til visse salgsfremmende foranstaltninger, når disse er tilladt i en medlemsstat. Direktivet sikrer gennemsigtighed ved at kræve, at kommerciel kommunikation skal kunne identificeres som sådant, og at det skal fremgå, på hvis vegne kommunikationen afgives. Er reklametilbud i form af f.eks. rabatter, præmier og tilgift samt salgsfremmende konkurrencer og spil tilladt i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, foreskriver direktivet, at disse foranstaltninger klart skal kunne identificeres som sådant, og at betingelserne for at opnå disse skal være let tilgængelige og fremlægges klart og utvetydigt.

Som det fremgår af direktivets definition under afsnit C.2.7. forstås kommerciel kommunikation som alle former for kommunikation bestemt til direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer og tjenester eller til etablering af et image. Uden for falder information, der muliggør direkte adgang til den erhvervsdrivendes aktiviteter, herunder domænenavn eller en e-postadresse, og de i artikel 5 nævnte generelle oplysninger. Endvidere er kommunikation vedrørende en erhvervsdrivendes varer, tjenesteydelser eller image undtaget, når den er udarbejdet uafhæn-